

Patrick KAVANAGH, ‘Sulfatant les patates’, ‘Record del meu pare’

Traducido por Esther Pujolràs
Universitat Autònoma de Barcelona

Patrick Kavanagh (1904-1967)

Patrick Joseph Kavanagh va néixer al poble de Inniskeen, comtat de Monaghan a Irlanda. El seu pare era sabater i pagès i Kavanagh, en un intent de seguir els passos del seu pare, abandonà l'escola a l'edat de tretze anys per a convertir-se en aprenent de sabater. Malauradament, molt aviat se n'adonà que aquesta no era la seva vocació més romangué en la casa familiar treballant la terra mentre la seva incipient carrera literària anava prenent forma. No va ser fins al 1939 que, aconsellat pel seu germà Peter, decidí mudar-se a Dublín i dedicar-se exclusivament a la literatura. La poesia de Kavanagh cospa la dualitat del poeta i pagès, del treballador de la paraula i treballador de la terra. Si en el món on Kavanagh va créixer la vàlua d'un home es mesura per la perfecció dels soles que cava a la terra, la vàlua d'un poeta ve marcada per la perfecció de les línees de paraules que conformen la seva poesia. “Sulfatant les patates” (Spraying the Potatoes) és un exemple clar d'aquest heretatge, mentre que “Record del meu pare” (Memory of My Father) posa de manifest la relació delicada i difícil que mantingué amb el seu pare, un home lligat a la terra que mai compartí ni intentà entendre les aspiracions literàries del seu fill.

Patrick Kavanagh (1904-1967)

Patrick Kavanagh nació en el pueblo de Inniskeen, condado de Monaghan en Irlanda. Su padre era zapatero y campesino y Kavanagh, en un intento por seguir los pasos de su padre, abandonó la escuela a la edad de trece años para convertirse en aprendiz de zapatero. Desgraciadamente, muy pronto se dio cuenta de que ésta no era su vocación aunque permaneció en la casa familiar trabajando la tierra mientras su incipiente carrera literaria iba tomando forma. No fue hasta 1939 cuando, siguiendo el consejo de su hermano Peter, decidió mudarse a Dublín para dedicarse exclusivamente a la literatura. La poesía de Kavanagh capta la dualidad del poeta y campesino, del trabajador de la palabra y trabajador de la tierra. Si en el mundo donde Kavanagh creció la valía de un hombre se mide por la perfección de los surcos que cava en la tierra, la valía de un poeta está marcada por la perfección de las líneas que modelan su poesía. “Sulfatant les patates” (Spraying the Potatoes) es un ejemplo claro de esta herencia, mientras que “Record del meu pare” (Memory of My Father) pone de manifiesto la relación delicada y difícil que mantuvo con su padre, un hombre ligado a la tierra que nunca compartió ni intentó entender las aspiraciones literarias de su hijo.

SULFATANT LES PATATES

Els barrils de sulfat blau
eren damunt un pujol de juliol
vora el mur de l'horta, on les roses
eren com noies joves penjades del cel.

Una munió de tiges verdes
eren plenes de flors a punt d'alçar el vol;
les Kerr's Pinks d'un blau difús,
les Arran Banners vestides de blanc.

I sobre aquell camp de patates
un vel teixit de sol mandrós,
lletsons creixent pels pujols, mostrant
a tothom els seus cors mancats d'amor.

I jo era allà, amb la sulfatadora a l'esquena,
recolzat al barril. Una vespa flotava,
morta, a un esbarzer enfonsat
a un oceà enverinat de coure.

L'eix rotatori d'un carro clavat pels clots
trencà en dos la vara cremada del migdia.
Mentre un vell venia per un camp de blat
recordant la joventut i una Rut que hi conegué.

Es girà cap a mi: <Que Déu ens doni feina.>
Repetia una antiga pregària de pagès.
Vaig donar-li les gràcies. Mirà els solcs de patates
i digué: <Allà baix segur que en tindràs de bones.>

Vam xerrar, i la conversa fou cosa de reis,
tema per tirallongues. S'ajupí
a l'ombra del mur de l'hort. Oh, roses,
el vell mor a la mirada severa de la noia.

I el poeta, perdut per als camps de patates,
recordant la flaire de la calç i el coure
dels barrils de sulfat, no està perdut,
no, fins que les tiges florides no el puguin encisar.

RECORD DEL MEU PARE

Cada home vell que veig
em recorda el meu pare,
quan s' enamorà de la mort
un cop recollides les garbes.

Aquell home del carrer Gardiner
que ensopegà amb la vorera, en fou un,
em mirà fix amb els ulls mig clucs:
podria haver estat el seu fill.

I recordo ara aquell músic
titubejant amb el violí
a Bayswater, a Londres;
també em plantejà l' enigma.

Cada home vell que veig
en un temps de color tardoral
sembla que vulgui dir-me:
<Jo també vaig ser el teu pare.>

Patrick Kavanagh, "Memory of my Father" (de *The Complete Poems*, The Goldsmith Press Ltd., Newbridge).